

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἂν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μή γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μή καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἐορτῆς, ἐστάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐφώνησε δυνατὰ, «Ἐὰν κανεὶς διψᾷ, ἄς ἔλθῃ σ' ἐμέ καὶ ἄς πιῇ. Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ' ἐμέ, καθὼς εἶπε ἡ γραφή, «Θὰ τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλία του ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ». Αὐτὸ τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπαιρναν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπίστευαν σ' αὐτόν· διότι δὲν εἶχε δοθῆ ἀκόμη Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη δοξασθῆ. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅταν ἀκουσαν αὐτά, ἔλεγον, «Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ Προφήτης», ἄλλοι ἔλεγον, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός», ἄλλοι ἔλεγον, «Μήπως ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Δὲν εἶπε ἡ γραφή ὅτι ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαυὶδ καὶ ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Βηθλεὲμ ὅπου ἦτο ὁ Δαυὶδ;». Ἔγινε λοιπὸν διχασμὸς γι' αὐτόν μεταξὺ τοῦ πλῆθους. Μερικοὶ ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβαλε χεῖρι ἐπάνω του. Τότε ἐπέστρεψαν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν, «Γιατί δὲν τὸν ἐφέρατε;». Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, «Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἐμίλησε ποτὲ ὅπως μιλεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος». Οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ἀπεκρίθησαν, «Μήπως καὶ σεῖς ἔχετε πλανηθῆ; Ἐπίστεψε σ' αὐτόν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς Φαρισαίους; Ὅσο γι' αὐτόν τὸν ὄχλον, ποὺ δὲν ξέρει τὸν νόμον εἶναι καταραμένος». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει εἰς αὐτόν τὴν νύχτα καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἕνας ἀπὸ αὐτούς, «Καταδικάζει ἄνθρωπον, ὁ νόμος μας ἐὰν δὲν τὸν ἀκούσῃ προηγουμένως καὶ μάθῃ τί ἔκανε;». Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν, «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Ἐρεύνησε καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι δὲν ἔχει ἔλθει προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν». Πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐμίλησε καὶ εἶπε, «Εγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ περπατήσει εἰς τὸ σκοτάδι ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Πράξεις Αποστόλων (β' 1-11)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνήλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τις ἡμέρες ἐκεῖνες, ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ ἴδιο μέρος. Καὶ ἄξαφνα ἦλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βοή, σὰν νὰ φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τὸ σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καὶ παρουσιάσθησαν γλώσσες σὰν φλόγες φωτιᾶς νὰ διαμοιράζωνται εἰς αὐτούς καὶ νὰ κάθεται εἰς τὸν καθένα μία, καὶ ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ἄλλας γλώσσας καθὼς τὸ Πνεῦμα τοὺς ἔδινε δύναμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δὲ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ κάθε ἔθνος ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅταν ἔγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καὶ ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοὺς ἄκουε νὰ μιλοῦν τὴν δικήν του γλῶσσαν. Καὶ ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καὶ ἐθαύμαζαν καὶ ἔλεγον μεταξύ τους, «Δὲν εἶναι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπὸν νὰ τοὺς ἀκοῦμε ὁ καθένας μας εἰς τὴν δικήν μας μητρικὴν γλῶσσαν; Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ἢ ὁποῖα ἐκτείνεται πρὸς τὴν Κυρήνην, καὶ οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ρωμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, τοὺς ἀκοῦμε νὰ μιλοῦν στὶς δικές μας γλῶσσες διὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ».